

Budapest, 1879.

22. szám.

Május 29.

Megjelenik minden csütörtökön. — Előfizetési ár: egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyed évre 1 frt. — Hirdetések ára: 4 hasábos petit sor 8 kr. Az előfizetési pénzeket a Szent-István-Társulat igazgatóságához, a kéziratokat a lapszerkesztőségéhez (IV. Lövész utca 13. sz.) kérjük küldeni.

A szabadkőművesek igénye.

(Cs. J.) Érdekes mozzanat mutatkozik a lapok hirtel szerint a szabadkőművesek körében, a mennyiben ki akarják jelenteni, hogy ellenségei a socialismusnak és communismusnak. Az ily felhívás nélkül történő tiltakozás ugyan mindig gyanus színben tünteti fel a tiltakozót, mintha valami mégis lehetne a dologban, s ezért nem is könnyen hiszszük el, hogy a többi páholyok hamarjában elfogadják a debreczeninek indítványát, mindazáltal érdemes e jelenség a megfigyelésre.

A szabadkőművesek igénye e szerint nem egyéb, mint hogy az ő céljokat és törekvésök irányát ellentétesnek tartsuk a socialisták és communisták céljával és irányával.

Hogy mily kevés joguk van a szabadkőműveseknek ily igény támasztására, ügyfeleik irataiból igen könnyű volna bebizonyítanunk, mert műveik egész halmaza fekszik előttünk, de az előre láthatólag kárba vesztett munka lenne, minthogy e társulat majd minden tagja másképp fogja fel a szövetség programját. Más cél lebeg az együgyű megcsalatott tagok szeme előtt, más a beavatottabbak és ismét más a főnökök előtt. A titkolódzás nem csak a világgal szemben, de a tagok közt is a legnagyobb mérvben üzetik.

Tény az, hogy a szabadkőműveseknek a világ előtt is bevallott, legközelebbi célja az általános emberszeretet Isten szeretete nélkül. Ohajtják embertársaik helyzetét javítani, törekednek az emberiséget felvilágosítani, egy szóval az ember anyagi és szellemi javát e földön megállapítani akarják és e végből csak oly kormányt, oly uralmat kívánnak, mely e terv létesítésére alkalmas.

E szép szavak, e látszólag nemes, tetszetős eszmék nem egy korlátolt észt ragadnak magukkal s ezer vakon hevülő kebelben gyujtanak jobb ügyhöz érdemes lelkesedést. A világ hangzatos szavak után indul, a páholyok tehát szolgálnak ezzel bőségesen, csak hogy a szoros következtetés gondolata fel ne támadjon valakiben.

Kisérjük meg mi eme gyűlölt következtetést.

A szegények sorsát javítani kívánják, de Isten nevében adakozni nem szorítják ügyfeleiket, mert a vallás legmérsékeltőbb kifejezésök szerint is közönyös dolog a társulatra, és az ily magán adakozás csekélyszerű is volna, hanem törvényhozásilag az állam útján legyen gondoskodva az egyesek sorsáról. Az állam intézkedjék tehát, hogy szegénységet senki ne szenvedjen.

A felvilágosodás szintén általános legyen, de oly alapon, hogy az ember célul csak a földi jólétet tekintse, mert a vallás a szabadkőművesek előtt a legjobb esetben is tekinteten kívül marad, azaz legyen minden ember eszélyes, használja fel helyzetét úgy, hogy földi létét minél kellemesebbé varázsolja.

De ha az állam tartozik gondoskodni, hogy egyesek szegénységbe ne essenek, s ha az egyesek egyedüli törekvése kellemes életet folytatni, az állam élén az egyeduralom meg nem állhat többé, mert egy koronás fő sem vetemedhetik annyira, hogy vagy a dologtalanok kedvéért a szorgalmasok szerzeményét elrabolja, vagy minden egyes alattvalót munkára kényszerítsen. Ilyet csak a többség uralma tehet, s ez után eseng a szabadkőművesesség is.

A többség korlátlan uralma megteheti azt, hogy gondoskodik a munkakerülőkről a szerzemények fel-

osztásával, s ha majd az egyesek újabbszerü felvilágosodása annyira fejlődik, hogy mindenki csak kellemeesen kívánja tölteni napjait, gondoskodand arról is, hogy ezen elpuhult nemzedéknek a munkát kiszabja, de ez nem lesz többé az igazság és szabadság kora, hanem a communismusé és socialismusé.

A humanismus tehát Isten szeretete nélkül a communismusra s socialismusra vezet, s a szabadkőművesség, midőn nyíltan ama lejtőre állt, ne mondja, hogy ő ellenkező irányban halad ez utóbbiakkal, holott minden léptével csak simítja a fővenyt, és csupán idő kérdése, hogy mikor hull ezeknek ölbe.

Az Isten szeretete és a tulvilági lét reménye azon varázs, mely a szegénységet édessé s a munkát kedvessé teszi, s így csak ezek lehetnek ellenszerei a communismusnak és socialismusnak, de a szabadkőművesség e két ellenszerről hallani sem akar, nem is tarthat tehát igényt arra, hogy mi elhigyük újabban feltalált hangzatos szólamát. A mór ha fehérre kezdené mosni magát, arról ugyan meggyőződnenk, hogy feketeségét észre vette, de sikerében egy pillanatig sem remélénk.

Ima a boldogságos Szűzhöz.

(Schaller Nándor után.)

Tiszta égi trónusodról
Oh csak egyszer nézz le ránk,
Csak egyetlenegyszer nézz le
Hiveidre, jó anyánk!
S ha e pillantásnál kebled
Irgalom nem hatja át,
Oh vond akkor vissza tőlünk
Pillantásod vigaszát.

Lám, hogy elszakíta minket
Istentől a bünfekély,
Mely miatt szívünkben égi,
Szent kegyelme már nem él.
Vágyad az, hogy megbocsásson:
Hallasd ajkad egy szavát,
Szűz anyánk, te tárhatod csak
Ki az üdvnek ajtaját.

Eszközöld ki újra nekünk
Szent kegyelmét, jó anyánk.
Egy szavadra Isten újra
Nyájasan tekint reánk.
Bűneink miatt kegyedre
Érdemetlenek vagyunk,
Ámde bizva benned, tudjuk,
Nem veted meg sohajunk.

Oh fogadd kitárt karokkal
Hozzád térő gyermekeid,
Égi fényed szent sugára
Bátorítsa keblemet,

Mely keservtől fuldokolva
Bús fohással így zokog:
Ments, oh ments meg! S lelkem téged
Mindörökre áldni fog!

Geröffy Lajos.

A grófné titka.

(Történeti elbeszélés.)

(Folytatás.)

II.

— Jó reggelt atyus! jó reggelt Károly! Mint érzi magát atyus? mit csinál a köszvényes láb? fáj-e még? Oda künn melegen süt a nap, igen szép az idő, majd meglátja atyám, ha a királyhoz kocsizik, fogadok, hogy a pompás, meleg levegő üditőleg fog hatni beteges tagjaira.

Mielőtt a gróf ennyi kérdésre választhatott volna, fia előre lépett és hivatalos, komoly hangon kérdezé atyjától:

— Van még valami parancsolni valója atyám?

— Köszönöm fiam — viszonzá az atya, Sunderland gróf rövid fejbillentéssel, és a nélkül, hogy tovább ügyelne fiára, ki sötét pillantást vetve nővérere elhagyta a szobát, leányához fordult és szóla:

— Egészen jól érzem magam kedves gyermekem, sokkal jobban, mint sokan szeretik, kik legszívesebben beszélnek atyádd, az öreg Sunderland gróf köszvényéről.

— Ugyan ki kívánna önnek rosztat édes atyám? bizonyára senki, hiszen senkinek sem áll utjában, és mindenki tartozik elismerni, hogy a tanács, melyet ön a királynak ad, a lehető legjobb.

— Oh ezt nem ismerik el, sőt ellenkezőleg bizalmatlansággal viseltetnek irányomban; hidd el kedves leányom, a három egyesült királyságban alig van ember, kit annyian és annyira gyűlölnének, mint atyádat. És miért? mert a király bizik benne. Károly fivéredet küldöttem közéjük, hogy a whigeknél mintegy kezesül szolgáljon atyjáért, és hogy hiven, pontosan értesüljek mindarról, mi körükben történik, de Károly oly ügyetlen, hogy mitsem tudott meg.

— Bizonyosan szemére hányta ügyetlenségét atyám?

— Csak az igazat mondtam meg neki, más úgy sem teszi meg; mindenki csak dieséri széles ismereteit, józan életét, és ez által még jobban felforgatják eszét.

— Szavai, édes atyám, nehezen eshettek szegény bátyámnak, meglátszott arczán a fájdalom érzete.

A gróf némán mutatott a fia által hátrahagyott iratra és boszusan felkiáltott:

— Még titkárul sem használatom, pedig mennyire örültem az időnek, mikor együtt fogunk dolgozni! Nem szeretem az idegeneket, és mégis új emberek után kell nézmem, bátyád csak haszontalan phrasisokat firkál össze.

— Károly bátyám ifju kora óta mindig saját eszmékkel bírt; hol sok a világosság, sok az árnyék is, azt tartja a közmondás. Bátyám egyszerűen él, kerül a zajos társaságot, könyvein kívül nem ismer más szene-

délyt, úgy kell vennünk őt, a mint van; csendes fiatal ember, takarékos és szorgalmas, ezen erényei feledtetik velem, hogy tulságosan pedans, de úgy hiszem, ezáltal több hasznot hajt nekünk és hazájának, mintha más volna, pl. kiesapongó, tékozló.

Az óra tizenkettőt ütött, az öreg székében megmozdult és felállani készült.

— Jól védelmezed bátyádat, de azért mégis más titkár után kell nézmem. De tizenkettő az óra, öltözködnöm kell, a királyhoz sietek. A vizonlátásra az ebédnél kedves gyermekem!

III.

— Hallott-e valaha valaki ilyent? — kérdezé önmagától menetközben a fiatal ember, ki fölött az atya és leánya benn a szobában vitatkoztak — azért, hogy nem vagyok pazarló, korhely, rest, épen az atyámtól kell megdorgáltatnom; más apa örülne, ha fia többre becsüli eszét, sem hogy azt a koresmában megigya, többre becsüli vagyonát, sem hogy azt vig czimborák közt elkártyázza! De tehettem-e én valaha valamit kedvére? akármit s akár hogyan tettem valamit, mindig csak feddés, kinevetés volt jutalmam iparkodásomért. És vajjon mit nyert ő azzal, hogy meggörnyedve hódolt mindenkor a hatalomnak? A Stuartoknak meghódol, nagygyá és gazdaggá tették őt, de ezért szerencsétlenségökben elhagyta őket. Most az Oraniaiaknak hódol, és ezek szintén hatalmassá tették őt, de azért még sem érzi magát teljes biztosságban. A rosz lelkesmeret bántja őt! Jól tudja ő, hogy a wighek nem szeretik őt, azért kellett volna nekem körükben kémnek lennem; de erre nem vagyok való. Innen a sok szidás, ezért vagyok én ügyetlen, hasznavehetetlen! És azután ez a majom szeretet ehhez a czifra bábhoz, Alicehez?! Mit tett ez a leány, hogy annyira szeretik? Nevetett, tánczolt, cziczomázta magát, míg én tanultam, dolgoztam!....

E magánbeszéd közben Spencer Károly lord a Sunderland-palota tulsó oldalára, saját lakosztályába jutott.

— Wharton lord a könyvtárszobában várakozik a gróf urra, — szóla az előszobában álló inas — nem engedte meg, hogy a gróf urat elhivjam, azt mondta, van elég ideje, várakozhatik....

A fiatal gróf csak fejével bölintott és a könyvtárszoba felé tartott. A szobában az olvasóasztal előtt magas székben egy fiatal ember ült oly kényelmesen, a mint csak lehetett; a fiatal ember korát nehéz volna meghatározni, mindazonáltal arcvonásai után ítélve alig lehetett harmincz évesnél idősebb. Öltözete választékos, fehérneműje a legfinomabb, ingfodrozata kifogástalan, egész tartása a londoni »arany ifjuság« egyik tagját árulja el.

— Jó napot kedves barátom — szóla a belépő grófhöz kényelmes helyzetéből félig fölemelkedve — csodálkozol nemde, hogy ily korán itt látsz? pedig még le sem feküdtem; te azt természetesen nem érted, mit tesz az, egész éjen át vig czimborák körében mulatni?! de a dologra; tudom, hogy szereted a könyveket, a multkor is említetted, hogy ohajtanád birni Tacitus munkáinak

pármái kiadását; ime! e napokban egy példánya a mondott kiadásnak kezembe akadt, melyet ezennel neked felajánlok.

Spencer Károly lord a néki nyújtott könyvet örömtől sugárzó arczczal vette kezébe és a »becsületes Tamás« előtt, miként Wharton gróft barátai elnevezték, hosszasan kezdé fejtegetni a pármái kiadás előnyeit a többiek fölött. Wharton csak magában nevetett ezen, szerénte haszontalan, szónoklat fölött, de mellékezeljái lévén, nem szakítá félbe barátja beszédét.

Ennek végeztével mintegy odavetőleg kérdé:

— Hogyan érzi magát Sunderland gróf a lord cancellár, és a kedves Clancarty Alice grófné?

Ez utóbbi név kiejtésénél félig hallható hangon tévé hozzá: »szegény asszony.«

— Miért szegény asszony? kérdezé Spencer lord.

— Igaz, nem is kellene asszonynak nevezni, hanem inkább özvegynek, de tulajdonképen özvegynek sem mondható.

— Ah, te házasságát érted azzal az irlandi ficzkóval, Clancarty gróffal, kinek fejvesztés büntetése alatt nem szabad honába térnie, a mennyiben az utolsó háboruban a francziák seregében harezolt hazája ellen.

— No igen, nem szomorú-e a házasság köteléke által csatoltatni oly emberhez, kinek a törvény tiltja a visszatérhetést?

— Ugy hiszem, hogy nővérem sorsát elég könnyen viseli.

— Ugy hiszed? De házassága felbonthatatlan!?

— Felbonthatatlan? Miért?

— Mert Clancarty gróf a katholika egyházhoz tartozik, és nővéred házassága oly időben kötöttetett....

— A mikor atyám is Jakab király kedvéért eljárt a misére, — nemde ezt akartad mondani? Mindazonáltal a házasság az angol egyház szertartásai szerint kötöttetett, mert sem én, sem nővérem nem szüntünk meg soha csak egy percze is az angol egyházhoz tartozni.

— Ah ez más, ez érdekes! kiálta Wharton előnge fodrait igazgatva — tehát a grófnő Clancartyval kötött házasságát akkor bonthatja föl, a mikor akarja, például ha új házasságra akarna lépni?..

— Kétségkívül...

— De ily vágyáról még soha sem volt szó. Nemde?

— Nővérem nem tisztel meg ennyire bizalmával. Wharton lord szemei villámokat szórtak barátja arczára e feleletre, — szemrehányás akart ez lenni? azonban Spencer lord arca oly semmitmondó kifejezést öltött, hogy Wharton teljesen megnyugodva érzé magát, és előnge fodraival tovább is játszadozva könnyen sohajtva oda veté:

— Nagyon sajnós dolog!..

— Mi nagyon sajnós dolog? hogy nem birom nővérem bizalmát? Biztosíthatlak, hogy én ebben semmi sajnálatra méltót nem találok.

A »becsületes Tamás« csak mosolygott.

— Nem miattad, hanem miattam sajnálom, hogy nővéred bizalmát nem bírod. Hallgass meg kedves Károlyom. Te nem ismered az életet, az »életet« azon értelemben, mint mi világfiak azt érteni szoktuk. Napal aludni, éjjel mulatni, ez a mi életünk; te — ki

könyveid közt találsz fel boldogságot, ez életmódot felfogni nem vagy képes, s így azt sem fogod fel, miként lehet az, hogy valaki oly korban, melyben én vagyok, és oly kedvező anyagi helyzetben, milyent nekem juttatott a Gondviselés, megunja az életet; pedig úgy van, meguntam ez életet, nem az életet általában, hanem az eddig folytatott életet, új életet akarok kezdeni, és erre a legalkalmasabb módnak tartom a házasságot; igen, meg akarok nősülni, és a nő, ki életem pályáján véd-angyalom lehetne, az nővéred Clancarty grófné, kit rég óta szeretek; innen a kellemes felindulás, mely szívemet elfogta annak hallatára, hogy házassága felbontható, innen sajnálatom, hogy nővéred bizalmát nem bírod oly mérvben, mint én ohajtanám, mert te tudhatnád meg legkönnyebben, vajjon szíve nem vonzódik-e más valakihez?

Mikor Wharton bevégezte beszédét, barátja Spencer Károly felelet helyett zavarában köhécselni kezdett, Wharton időt engedett barátjának a gondolkodásra s nyugodtan játszadozott előnge fodraival.

— Mindenesetre figyelmeztethetem nővéremet — szólta dadogva hosszú hallgatás után Spencer lord — hogy mily érzellemmel viseltetel iránta, és megkérdezhetem, vajjon szabad-e még szíve?...

— Nem, nem ez volt szándékom — szakította őt félbe Wharton — ily kérdés sérthetné nemes szívét, csak ügyelj reá, nem vonzódik-e valakihez? a többit bízd reám, majd ha kilátásom leend a sikeres felépésre....

— Oh! abban nem kételkedem, nővérem ugyan kissé nehéz felfogásu, de azt csak meg fogja érteni, hogy ez összeköttetés mennyi előnnyel bír reánk nézve.

— Azt gondold? — viszonzá mosolyogva Wharton drága kövekkel ékített arany burnótszelencéjéből egyet szipantva — talán nagyítod is a dolgot; igaz, hogy minden oldalról azt hallom emlegetni, hogy jó parthie vagyok, talán azért, mert gazdag vagyok és van némi befolyásom....

— Pedig mekkora befolyásod! rendkívüli befolyásod...

— Ugy is mondhatnád, a whig párt élén állok.

— És így az állam élén....

— Talán azt akkor lehetne mondani, ha a Sunderland ház velem szorosabb szövetségre lépne. Egyesült erővel magunkhoz ragadhatnók az államhajó kormányrudját, melyet kicsavarni kezünkben nem egy könnyen sikerülne valakinek.

Spencer Károly arca lángolt a felhevüléstől, nagyravágyó álma teljesezésnek indult...

— Igazad van, igazad van — kiálta és nagy léptekkel járkált fel és alá a szobában — atyám befolyása a királynál....

— És az én befolyásom a whigeknél...

— Biztosítják hatalmukat az államban!

— Mondjad inkább *h a t a l m a m a t e!* Sunderland lord erőteljes agg ugyan — Isten éltesse sokáig! — de mégis csak egy... És én? én nyugalomra vágyom; rövid időn, ha látni fogom, hogy te erős kézzel kormányozod Angolországot, visszavonulok a nyilvános

élettől és akkor te leszel az állam hajójának egyedüli vezetője.

— Mint egykor Pericles Athénben, — kiálta fel Károly.

— Mint a nagy Clarendon Angolországban a könyvelmű II. Károly ő tetsége idejében, tevé hozzá Wharton.

— Mint Richelieu Franeziaországban! ... hugonnak örültnek kellene lennie, ha ez összeköttetésnek ellenesegülne.

Wharton mosolyogott magában barátja felhevülésén és finom fehér kezével előnge fodrait igazgatta.

— Az asszonyi szív kifürkészhetetlen — mondá utóbb böles arcot vágva — az asszonyi makaesség szikláján már nem egy nagyszerű terv hajótörést szenvedett.

— Én hugon makaességát, ellenállását meg fogom tudni törni; akarnia kell azt, mit mi akarunk.

A *»beesületes Tamás«* erre székéről, melyben oly kényelmesen elhelyezkedett, felállott és Spencer lordnak kezét nyújtva szilárd hangon így szóla:

— Semmi kényszer! Csak ha Clancarty grófné szabad elhatározásából viszonzza szerelmemet és nőmmé leend, lehet szó politikai terveink megvalósításáról. Mit mindenekelőtt tudnunk kell az, hogy megtudjuk, vajjon hugod egy új házasság kedvéért hajlandó volna-e régi házasságát, melyet házasságnak alig lehet nevezni, felbontani; azután vajjon szíve nem vonzódik-e más férfihoz?

— Értelek, bízd csak magad reám, rövid időn mindent meg fogsz tudni.

— Kisértsd meg; de tartsd eszedben, hogy egyelőre rólam még szó nem lehet, igen kényes a missió, melyet magadra vállalsz, azért semmi elhamarkodás! figyelem, előrelátás!

— Légy nyugodt; és Wharton, kezét szorítva barátjával, eltávozott.

IV.

Mikor Wharton a Sunderland palota fölépésőjén lefelé jött, az atyja szobájából jövő Alice grófnéval találkozott. Mélyen üdvözlé a fiatal hölgyet.

— Károly barátom biztosított ugyan már, hogy a grófné egészen jól érzi magát, mindazáltal boldognak érzem magamat, hogy személyesen is kérdezhetem drága egészsége felől és hódolatomat bemutatthatom.

— Ah! ön Károly bátyámnál volt? azt helyesen tevé; Károly bátyám mindig egyedül ül szobájában, sokat olvas, sokat dolgozik; több szórakozás épen nem ártana neki

— Magam is sokszor mondtam azt neki, hanem úgy látszik könyvei kedvesebbek előtte bármely társaságnál.

— Ugy hiszem, a könyvekből megtanulhatunk mindent, mit tudnunk kell, de azt nem tanulhatjuk meg, mivé lennünk kell.

— Igaza van grófné; a férfi jellemét az élet képezi, és nem a könyvek....

— És bátyám oly kevésbé ismeri az életet! és hogyan is ismerhetné? Egész idejét a könyvek között

tölti, magába vonul, nem esoda, ha mások is visszavonulnak tőle. Azért nagyon örvendek, hogy ön gróf ur, nem úgy cselekszik mint a többi, és nem hagyja el szegény bátyámat.

— E nyilatkozata, grófné, igazán boldoggá tesz.

— Miért tenné önt az boldoggá, ha szívesen látom, hogy ön bátyámat felkeresi és őt szórakoztatja? viszonzá hirtelen a grófné mosolyogva és erősen szeme közé nézve Wharton grófnak, ki azonban egy pillanatra se jött zavarba.

— Tudom, hogy a világ sokat beszél rólam, cselekedeteimet sokszor félremagyarázza és rossz híremet költi; de épen azért, mert a grófné mindazáltal nem hiszi, hogy társaságom bátyjának ártalmára lehetne, azt engedi következtetnem, hogy a grófné nem itéli el feltétlenül tetteimet.

— Hogyan mondhatnék ítéletet önnek tettei fölött, hiszen nem ismerem azokat? azonban nem is akarom ismerni, tévé hozzá mosolyogva. De a mi bátyámat illeti, ismétlem, hogy szívesen látom, ha önnek társaságában van; folytonos magábavonulása egyoldaluvá, talán szerencsétlenné is teszi őt; azért igen ohajtanám ha »valamicskét«, és e szót erősen hangsúlyozta, birna azon könnyelműségéből, melylyel ön gróf ur az életet veszi.

Alice grófné e szavaknál az erkélyre jutott és a beszédet más tárgyra irányozva felkiáltott:

— Mily hirtelen megváltozott az idő, reggel esunya, sűrű köd és most szép, verőfényes nap!

— Miért nem teszi hozzá: Kérem mylord nem akarja-e élvezni a szép verőfényes napot? A grófné bizonyosan már elvégezte lovaglósétáját?

— Igen, már künn valék a Kensington-parkban.

— Tehát ott szokta tenni lovaglását? azért nem volt soha szerencsém láthatni a St. James-parkban. Talán bizony előszeretettel viseltetik az említett park iránt, vagy az ott uralkodó néma esend vonzza oda a grófnét?

— Talán mind a két körülmény.

— Igaz, a hosszú, néma fasorok, a mély esend jó-tékony hatással vannak az elmélkedni szeretőre, én is oda szoktam néha menekülni London zajos utcáiból, mikor magamba szállva az élet szebb vagy ha úgy tesszik jobb céljáról elmélkedni ohajtok.

— Én még soha sem láttam ott önt; igaz, én oly időben megyek oda, mikor önre nézve a nap még nem kezdődött.

— Mert az egész éjjelt multságban töltöm el, azt akarta ezzel mondani nemde? Igaz, ritkán megyek haza hajnal előtt, de ez ne akadályozzon ezentúl, hogy korán reggel a Kensington-parkban ne lovagoljak.

— Igen sajnálom, hogy épen most orvosi rendelet folytán a lovaglással fel kell hagynom. E szavaknál meghajtá magát Wharton lord előtt és távozni készült; a lord sem tehetett mást, mint búcsut venni a grófnétól.

(Folytatása következik.)

T A R C Z A.

Egy párisi éji menhely.

A vidéki ember, kit ügyei vagy szórakozásvágya a fővárosba vezet, a nagy fényűzés mellett, mely szemeit kápráztatja, nem is képzelné, mennyi és mily véghetlen nyomor van a fényes palotákon túl s hány száz ember nem tudja, hol hajtja le fejét az éjjelre vagy mivel fogja éhségét lecsillapíthatni. Nyáron végre még minden bokor nyújt menhelyet, de ha eljő a hideg ősz, fagyasztó szelével és esőjével, ha beköszönt a zord tél, lehetetlen az embernek a szabadban aludni. Ekkor fölkeresik a hajléktalanok azon hálóknak nevezett buvhelyeket, földalatti sötét lyukakat, melyeket a levegő soha sem jár, hová a nap sugarai soha el nem hatnak, hol a kályhának még csak helye sincs. Ezen a buvhelyen azután lehajtja fejét a félig rothadt szalmára, hogy pihenjen reggelig, s megfizeti a szállást néhány krajczárral. Így van ez minden nagyvárosban, s minél nagyobb valamely város, annál több nyomor és szerencsétlenség van falai között. A keresztény szeretet a szerencsétlen hajléktalanok nyomorának némi enyhítésére egy új intézményt talált föl: az éji menhelyeket.

A párisi kath. egyleteknek mult hóban de Chesnelong elnöklété alatt tartott gyűlésében mr. Meignan jelentést tett az Oeuvre de l'hospitalité de nuit (éji menhely-egylet) ügyeiről. Az egylet a rue de Tocqueville-ban menhelyet állított föl a hajléktalanok számára; hajlékot és ágyat ad a szegényeknek, ügyk-szik munkát közvetíteni részökre, s azon szerencsétleneket, kik reményeikben a fővárosban csalatkoztak, visszazállítja szülő-

földjükre. A keresztény szeretetnek egészen új műve ez, melynek megható bizonyítékai majdnem kibékítenek a világváros élvhajhászó könnyelműségével. A párisi »Figaro« nem rég le-irta Meignan vállalatát s ajánlotta olvasói könyörületességébe. Átveszszük a leírást e lapból, melynek elhunyt alapítója és szerkesztője, Vilmessant a nyomor iránt mindig melegen érzett és soha sem volt szűkmarku.

Az előtt éji tanyák voltak, hol a szerencsétleneknek fejök-et párna helyett egy keresztbe feszített kötélre kellett támasztani. Ezeket a tanyákat »logis de nuit à la corde«-nak (éji tanyák kötélre) nevezték. Felöltözve, a hidegtől reszketve, minden tekintet nélkül össze keverve feküdtek ott a szegények. Most a Tocqueville-utczában egy házat béreltek és 150 emberre berendezték. Minden szegény kap ezen intézetben három éjre szállást; ezen idő alatt az elüljáróság mindent elkövet, hogy állást szerezzon számára, neki magának a három nappalt munka- és helykes-résre kell fordítani. Ezen jótékony egylet öt hónap alatt 5645 hajléktalant fogadott be, 250 szolgálati és munkakönyvet osztott ki, 561 szegénynek utlevelet eszközölt ki és 610-nek állást szerzett.

A napokban esteli 9 órakor — írja a »Figaro« referense — meglátogattam a Tocqueville-utczai házat; Livois báró elnök, Garnier alelnök és Leture titkár fogadtak. Az intézet egy négyszög három oldalát képezi, melynek középpontja egy kis udvar. Balra vannak a termek a ruhák fertőztelenítésére, a gazdasági helyiség, a nagy gyűlésterem stb. jobbra a ruhatár, a fürdőszoba stb. A két hálóterem a közép részben van. Esteli 8 óra óta 40 új jövevény kért éjjelre szállást. Ujra jelentkezik egy férfi; öltözete, mely a párisi munkást árulja el, fekete, szakállal körített arca részvétgerjesztő, a becsületesség kifejezésével. Kalapját kezé-

ben tartva zavarodottan áll meg a hivatalnok előtt. Az utasítások szerint legelőször a hivatalnok tartozik az érkező jövevényeket megszólítani — oly gyöngédség ez, melyet nem lehet nem méltányolni. »Önök ágyra van szüksége?« — »Igen, uram.« — »Hogy hívják? Hány éves? Vannak irásai? Mi a foglalkozása?« — Ha a szegény el akarja hallgatni nevét, nem tesz semmit, akkor is szívesen látott vendég; a felebaráti szeretetet itt különös joggal van a k lehet nevezni.

Beszélgetésbe ereszkedtem ezen emberrel. Elejénte félénkek és gyanakodónak látszott, azonban nem sokára őszintén szemembe nézett s elbeszélte nyíltan szomorú sorsát. Fametsző volt, azonban hosszú idő óta hasztalan járt munka után s végre mindenéből kifogyott. A két utolsó éjet két más társával a szabadban töltötte az ülapadokon. Egyiköknek őrt kellett állnia s az alvókat fölebresztenie, míhelyt az őrjárat közeledett. Akkor azután fölálltak, hogy más padot keressenek, gyakran ezer lépésnyi távolságra. Az utolsó, hideg, esős éjszaka ruháik teljesen átáztak; egy templomban, a melegítőlyukakon állva szárították meg magukat. — »a jó Isten legalább nem kergetett el bennünket« mondá. Bátorítottam őt és biztattam, azután barátságosan kezét szorítottam vele. Egy könyv csillogott szemeiben midőn elváltunk.

E pillanatban egy másik férfiú jött az intézetbe, ki nem kapott munkát. Ez azelőtt polgári mérnök volt egy bányatársulatnál s évi 15,000 frank fizetést kapott! Ezen szegény süllyedt emberrel nem tudtam oly nyíltan beszélni; alig mert szemembe nézni, mivel látszólag nevetségesnek tűnt föl önmaga előtt. Szemtekéből olykor vöröses fény villámlott, s én mindig a félig kialudt szénre gondoltam, valahányszor találkoztam félénk tekintetével.

Őt új jövevény között, kik ezután jöttek, egy különösen föltűnt nekem. Vörös nyakkendőt, vörös mellényt viselt, széles karimájú kalapján pedig egy összetörött fekete toll fityegett. Egy vásári komédiás bódé bohóca volt; a nyomor azonban majdnem teljesen kiszáritotta a szegény bohócnak tréfás ötleteit; egyre rosszabbul ment dolga, míg végre e házban kellett menhelyet keresnie. Midőn a hidegtől vaczogva elbeszélé nekem életét, önkénytelenül eszembe jutott a szegény Yorick, kivel Hamlet fecsegett.

Elérkezett a lefekvés ideje. Livois báró fölszólítja a szegényeket, hogy menjenek mindnyájan a másik emelet nagy hálótermébe s néhány rövid, erélyes szót intézett hozzájuk. »Jó éjt, barátaim!« Mindenki elfoglalja ágyát. Azok, kik nagyon piszkosak, vagy a fegyelem ellen vétettek, a többiből elkülönítve tábori ágyat kapnak. A gázt kioltják; a 150 hajléktalan alszik és az álmok világa körülveszi őket jótékony hatalmával. Nem megrögzött gonosztevők alusznak itt, mert azoknak, kiknek mesterségük a gonosztevés, van pénzük s ilyes vendégszeretetet alig fogadnának el; nem, de a valódi, szerencsétlen nyomor alszik itt, a könyörületesség ragyogó szárnyainak oltalma alatt.

Holnap ezen szerencsétlenek legtöbbjét más intézeteknek adják át; Páris különböző jótékony intézetei úgy szólván, karöltve járnak. A paulai szent Vinczéről nevezett apácák 150,000 szegényt látnak el étellel és itallal. És ezen szenteket akarják számítani!

Az éji menhelyegylet Ruelle urtól utalványokat kap zöldsegre és husra 10 és 20 centimesjával. A rue de la Verrerieben nagy éttermet nyitott, hol naponkint három ezer szegény részesül ételmezésben. Mihelyt az először jöttek elfogyasztották ebédjüket, azonnal távoznok kell, hogy a künn várakozóknak helyet csináljanak. A falon ez a felírás áll: »Segítetek egymá-

son!« Nekem jobban tetszettek volna az Üdvözítő szavai: »Szeressétek egymást!«

Hol alusznak azonban ezen szerencsétlenek, ha három éjszakájok a rue Tocquevilleben lejárt? Kérdeztem egyiköktől s ezt a választ kaptam: »Ha van pénzem, 8 sousért a rue des trois-bornes-ban alszom, vagy 7 sousért a rue maubée-ben vagy 6 sousért a rue brise-miche-ben.« Elmentem ezen helyekre, s kértem, hogy mutassák meg nekem a legolcsóbb szobákat, mit csak hosszas vonakodás és bocsánatkérés után tettek meg. De mit láttam? Oh! azt én nem írhatom le!

A rue des trois-bornes-ban a nyolcz sous cabinet a földel alatt fekszik s 2¹/₂ méter hosszú és 2 méter széles. Állani nem lehet benne. Egy méternyre az ablak felett van egy toló ablak, s télen oly hideg uralkodik ott, hogy még egy herculesi természetnek is aszkórba kell esnie, ha egy éjet ott tölt. A mily tulságosan szellősek a trois-bornes utcai fekhelyek, ép oly kevés levegőt találunk a rue maubée-i tanyán. Alig lehet benne lélegzetet venni. Ugyan ez áll a rue brise-michei tanyáról, melyek a szó betű szerénti értelmében lyukak, hol a kis, szennyes ágy alig fér el. Ablakoknak nem nevezhető, apró nyílások szolgálnak egy szűk, bűdös udvarra.

Mennyi teendője marad még a keresztény könyörületességnek, hogy a nyomor ezen örvényét betöltse! Még fiatal lányok is fölkeresik ezen szeméttelárlásokat! Az ott tartózkodás reájok nézve minden tekintetben halálos. Mily nagy jótétemény lenne külön me nhelyről gondoskodni nők számára. A rue brise-micheben három kis lánykát is láttam, oly piczinyek voltak, hogy hál Istennek ezen romlott légkörben is élhettek, a nélkül, hogy baj érhetné. Látásukra azonban elborzadtam; hisz nem maradnak mindig ily piczinyek! Vajha könyörülne meg rajtuk a halál, s ragadná el őket!

(A »Germania« után.)

RÖVID HIREK.

— Legfelsőbb adományok. A király ő Felsége a nyirjesi és tegzeskálna-borfői r. kath. hitközségeknek egyenkint 100 frtot adományozott magánpénztárából.

— Haynald Lajos bibornok kalocsa érsek és Fürstenberg Frigyes Egon gróf bibornok olmtüzi érsek ő eminenciái f. hó 24-ikén vették át a bécsi császári palotában a biretumot. Az ünnepélyes szertartás, melynél az udvar legfőbb tisztviselői, a gárdakapitányok, miniszterek, főrangúak, sok tábornok, Kutschker bécsi érsek bibornok, Jacobini pápai nuntius, s dr. Angerer fölszentelt püspök voltak jelen, délelőtti 11 órakor kezdődött s a szokásos fényvel ment végbe.

— Kovács Pál apát és vácz-székesegyházi kanonok, nevezett egyházmegye r. k. felekezeti népiskolái és tanítói javára 10,000 frtnyi alapítványt tévén, a vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszter a nagylelkű adományozónak eme hazafias tetteért őszinte elismerését és köszönetét fejezte ki.

— Dr. Czobor Béla egyetemi magántanár és muzeumi segédőr engedélyt kapott, hogy a villavicosai Szüzzről nevezett portugál királyi katonai rend lovagkeresztjét elfogadhassa és viselhesse.

— A m. t. Akadémia közlése f. hó 25-ikén szokatlan fényvel ment végbe. Az ülés főleg b. Eötvös József és b. Kemény Zsigmond emlékének volt szentelve. Az akadémiai tagok nagy számmal voltak s fényes közönség volt jelen. Ott volt Andrássy Gyula gróf, ki b. Wenckheim Bélával csak azért jött le Bécsből, hogy az Eötvös szobor leleplezésénél jelen legyen.

Jelen voltak az összes miniszterek, a főrendi és a képviselőház elnökei, gr. Cziráky János, Ipolyi Arnold püspök, számos főrendi és képviselőházi tag, a fővárosi hatóság élei stb. Az elnöki széket gróf Lónyay Menyhért foglalta el, a főtitkári helyet dr. Fra knói Vilmos nagyvárad kanonok. Tíz órakor gróf Lónyay Menyhért megnyitá a közülést, s megnyitó beszédében Eötvös államférfiúi és költői működését ecsetelte. Beszédét figyelemmel hallgatták s megéljenztek. Ezután Fra knói Vilmos főtitkár érdekes és szépen irt jelentést olvasott fel az Akademia működéséről. Ismételt tetszésnyilatkozatok szakíták félbe előadását. Utána Gyulay Pál lépett a felolvasó asztalhoz s emlékbeszédet tartott b. Kemény Zsigmond felett. Bonczolta Kemény műveit, festette a politikust és publicistát s beható korrajzot adott a részletekben. Gyulay beszéde után az ülés 12 órakor véget ért s ekkor az Akademia tagjai a vendégekkel együtt testületileg az Eötvös-szobor leleplezéséhez mentek. A szobor leleplezése a fővárosi közönség élénk részvéte mellett ment végbe. Sok ezerre menő népség lepte el a Duna-partot s a szobor körüli tért egész a lánczhídig. A szomszéd házak s a tér szőnyegekkel, virágokkal, lobogókkal gazdagon voltak földiszítve. A Steinház előtti parkban, hol a szobor áll, számos koszoru volt a szobor kerítéséhez támasztva. Gróf Lónyay Menyhért az emelvényre lépett s rövid beszédben elmondá, hogy e szoborban, mely most fog leleplezteni, a nemzet az államférfiut és a költőt tiszteli meg. Kéri a Mindenhatót, hogy e szobor számos századon át fenálljon a hatalmas Magyarország és megelégedett magyar nemzet virágzó fővárosában. Köszönetet mond az Akademia megbízásából Budapest fővárosának, mely lelkesen felkarolta a szobor felállításának eszméjét, valamint azon hazafiaknak, kik létesítéséhez hozzájárultak. Éljen a haza, éljen a király szavakkal ad jelt a szobor leleplezésére. Az éljen visszhangzott a közönség részéről s a lepel lehullott a szoborról. Utána Szász Károly szavalt a ez alkalomra készített ódáját. Végül a budai dalárda elénekelt b. Eötvös Józsefnek »Végrendelet« című költeményét és a szózatot. — Délutáni két órakor az Europa disztermében fényes lakoma volt, melyen az összes miniszterek, az Akademia tagjai és számos kitünőség rész vett. A lakoma 4¹/₂ órakor ért véget.

— Az Akademia tagjaivá választottak: az első (nyelv- és széptudományi) osztályban rendes taggá: Bánóczy József, Csiky Gergely, Simonyi Zsigmond, dr. Heinrich Guztáv és Lehr Zsigmond, kültaggá Teza József pisai tanár; a második (történeti) osztályban levelező tagokká: György Endre, Körösi József és hr. Radvánszky Béla, kültaggá Waitz György berlini tanár; a harmadik (természettudományi és mennyiség-tani) osztályban levelező tagokká: Miháلكovics Géza, Péch Antal és Kánitz Ágost, kültaggá Fouquet. Arany János végleg lemondván a főtitkárságról, helyette dr. Fra knói Vilmos kanonok választott meg, Arany János pedig az igazgató tanács tagjává lett. A II. osztályban dr. Fra knói helyett Pesty Frigyeszt választották osztálytitkárrá.

A 40 frtos Sámuel-díjat Simonyi Zsigmond »a hangátvétésről« című értekezésének, a 200 aranyos nagy jutalmat Budenz ugor szótárának, a Marcziányi-féle jutalmat Ballagi Mór teljes magyar-német szótárának, a Vitéz-féle 100 arany jutalmat az »Árpád-korszakbeli kutfők ismertetése« című pályaműnek, a Fáy féle 3000 forintos jutalmat Kvassay Jenő Mezőgazdasági vizmütanának ítelték oda.

— A budapesti központi papnövelde magyar egyházirodalmi iskolája f. hó 22-ikén délután szép ünnepélyvel ülte meg fenállásának immár negyvenkilencedik évfordulóját.

A jelen volt szép számú díszes közönség sorában ott láttuk Hidasz Kornél cz. püspök ur ő méltóságát, Ráth József budavári apát ur ő nagyságát, a papnövelde előljáróságát. Az ünnepély délutáni 4¹/₂ órakor vette kezdetét egy himnussal »szent Alajoshoz«, melyet a növendékpapság énekkara szabatosan s gyönyörűen adott elő. Ezt követé Vogl Márton növendékpap elnöki megnyitóbeszéde, melyben üdvözölvén az egybegyűlt díszes közönséget körvonaloza az ünnepély célját s hangsúlyozta, hogy az iskola kezdetől fogva ügyekezett megvalósítani az alapítói által kitűzött magasztos célt, az irodalom ápolását s a tudományos önképzést. Működésének alapját a kath. egyházhoz való rendületlen hűség és haza szeretete képezi. Lelkes szavakban megemlékezett Fra knói Vilmos kanonok ur ő nga nagyszerű alapítványáról, ki száz forintot tűzött k évenként egy, különösen az egyháztörténet köréből vett értekezésre. — A megnyitóbeszéd után ismét egy karének következett: »Ima a szűz Anyához«. Homieskő Jenő értekezést olvasott fel, melynek tárgyát »A keresztény vallás a költészetben« képezte. Az »Isten mindenható« ének előadása után Kiss József szavalt »Az első oáz« című saját költeményét, mely a Tárkányi Béla kanonok ur által kitűzött 3 arany pályadíjjal koszoruztatott. Káuzli Dezső igen szépen adta elő Kirchner-től az »Emlékezés«-t harmoniumon. A Tóthfalusi Béla által fölolvastott jegyzői jelentésből kiemeljük, hogy az iskola a jelen évben két munkával lépett a nyilvánosság elé: »Az oktatás szabadság« és »A babona« című jeles német művek átültetésével irodalmunkba. A könyvtár ez évben 80 művel gazdagodott 99 kötetben, s jelenleg 2669 műve van 3847 kötetben. A takarékpénztárban az iskolának 3000 forintja van. A kar ezután Schaubeltől az »Utóhangok«-at énekelte, mit az elnöki zárszó követett s végre Sengernek az énekkar által jelesül előadott »Hűségfogadás«-a fejezett be. — Pellet József címz. kanonok és papnöveldei aligazgató ur rövid, lelkes szavakat intézett az iskola tagjaihoz, hogy legyenek hűk az egyházhoz és hazához s e két nagy eszme legyen a főrugó az iskola egész munkásságában. Végül Hidasz Kornél cz. püspök ur ő méltósága meleg szavakban köszönetet mondott saját s a közönség nevében azon élvezetért, melyben a magyar egyházirodalmi iskola e díszes ünnepély által részesíté. Hangsúlyozta az egyház és haza iránti önzetlen szeretetet s ékesszólóan fejtegeté a nagy költő szavait: Minden ember legyen ember és magyar. Végül köszönetet mondott a papnövelde lelkes előljáróságának, melynek egyházas és hazafias nevelése és vezetése alatt halad a derék növendékpapság s virágzik egyházirodalmi iskolája.

— A szegedi árvizkárosultak javára a belügy-miniszteriumnál f. hó 26-ikáig készpénzben két millio 612 frt 12 kr, értékekben 29,474 frt 62 kr gyűlt be.

— Gyászjelentés. A pozsonyi társas káptalan szomorodott szívvel jelenti nagyságos és főtisztelendő Gály Lőrincz urnak, kedvelt kanonok társának, aranymises áldozárnak, bölcsélet s szent hittan tudorának, a halotti szentségek ájtatos felvétele után folyó hó 23-ikán meilvizkór folytán élte 74-ik évében bekövetkezett elhunytát. A boldogult hült tetemei folyó hó 25-én fognak a szent Andrásról nevezett sirkertben, esti 6 órakor beszenteltetni, s ugyanott örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő ünnepélyes szent miseáldozat pedig folyó hó 26-ikán, reggeli 9 órakor fog érte a főegyházban bemutatattni. Pozsony, május hó 23-ikán 1879. A pozsonyi társas káptalan.

— Halálozások. Sándor György ujevdi ügyvéd 77 éves korában. — Tribusz Antal kir. táblai bíró Maros-

vásárhelyt 59 éves éves korában. — Kovács József esperes, németkeresztúri plébános élte 58. évében. — Kucsera Kristóf, kegyes rendi áldozár s érdem. ujoncmester f. hó 19-ikén életének 79. évében Selmezen.

— Battenberg herceg, az új bolgár fejedelem f. hó 20-ikán a gyorsvonattal Bécsbe érkezett s másnap a császár és király ő Felsége által külön kihallgatáson fogadtatott. Ebédre ő Felségének vendége volt. — Jacobini Lajos thessalonikai érsek, bécsi pápai nuntiusnak ő Felsége a Lipóttrend nagykeresztjét adományozta. A jelvényt Andrássy gróf személyesen nyújtotta át a pápa követének.

— Svájcban a halálbüntetést újra behozták. — Moszkva börtöneiben tízezer fogoly van s ezeket hatszáz főnyi csapatokban szállítják Sziberiába. S találkoznak mégis emberek, kik a muszkákért lelkesülni tudnak!

— **Érdekes a főtiszt: esp. plébános-, tanfelügyelő és házfőnök uraknak s semináriumoknak.**

Weisz Frigyes (Budapest IV. ker. kecskeméti utca 12. szám) ájtatosságai s diszműárak üzletében rendelkezésre áll, s bármikor megtekinthető egy Sortimentum (400 darab) mindenféle: kő-, aczélmetszetű-, színnyomatu és maché szentkép; lánczolt olvasók, érmek, keresztcskéik, szobrocskák. Az egész, szorgalmasan összerakott Sortimentumnak ára 20 forint; parancsra vidékre utánvét nélkül is szétküldetik, s nem tetszés esetében visszaküldhető is. A tárgyak minden egyes darabja világosan van az illető árral megjegyezve, úgy hogy azok szerint netaláni utólagos megrendelés könnyen eszközölhető.

I R O D A L O M.

— Könyvjelentés. Számtalanok sürgetésére másodszor nyomattam ki a munkámat: **Bibliai Történet** lekipásztörök, hitelmezők, tanítók, szülők, gyermekek, ker. hívek számára I. kötet. Ó szövetség. 368 lap. II. kötet. Új szövetség. 418 lap. — E kiadáshoz van nyomtatva **Katekismus bibliai történettel** összekötve. — Ára 2 frt 50 kr, vagy 10 intentio.

Megszerezhetők továbbá: **Történekekkel felvilágosított egyházi beszédek** minden lekipásztorkodási alkalomra. Négy kötet. 4 frt vagy 16 int. Még van belőle 100 példány.

Történekekkel és magyar közmondásokkal felvilágosított egyházi beszédek minden vasár- és ünnepnapra. Hatodik évi folyam. 2 frt vagy 8 int. Még van belőle 20 példány.

Történekekkel és magyar közmondásokkal felvilágosított egyházi beszédek a nagybőjtre két évi folyam 1 frt 50 kr, vagy 6 int. Még van belőle 30 példány. — Egyéb munkáim mind végek elfogytak. Bérmentve küldöm meg munkáimat a t. c. megrendelőknek. — Sajtó alá rendeztem jelenleg a vasár- és ünnepnapra szent leczkék magyarázatát történekekkel felvilágosítva, és a templomi és iskolai, hiterkölesi tanítások terjedelmes kézikönyvét. — **Zsámbék** Buda mellett május 21. 1879. Huszár Károly esperes-plébános.

— Az Abafi Lajos által kiadott **»Nemzeti Könyvtár«** -ből eddig 18 füzét jelent meg Kazinczy, Mikes, Dayka, Kármán

műveivel. A diszesen kiállított 5—6 ives, kis 8-r. füzetek ára külön-külön 30 kr. A ki 10 füzetre 3 frttal előfizet, a füzeteiket bérmentve veszi. Csinos és olcsó bekötési táblák darabja 25 kr, postán küldve 28 kron megrendelhetők. A ki olcsón birtokába akar jutni régi classicusaink műveinek, az szerezzze meg magának Abafi Nemzeti Könyvtárát.

— Megjelent s beküldetett: **Irányszemlék az egyházi szónoklathoz.** Irta Klampaczky Alajos, esperes, siroki plébános. Az egri egyházmegyei irodalmi egylet 1877-ik évi május 19-ikén tartott gyűlésében e pályakérdést tűzte ki: »Fejtsék ki az egyházi szónoklat fontossága korunkban, és jelöltessék ki azon irány, melyben az egyházi szónoklat művelendő, hogy a keresztény hitgazságok, tekintettel korunk tudományos, erkölcsi és műveltségi állapotára a legsikeresebben hirdethetők legyenek.« Az előttünk fekvő munka ezen pályakérdés sikeres megoldása s mint ilyen az egylet által jutalmazott s kiadott jeles mű, melyet különösen az ifjabb nemzedékek figyelmébe ajánlani el nem mulaszthatunk. Ára?

— A **Magyar Lexikon**-ból újra megjelent három füzet. A 27. tartalma Belgium-Benczések, melléklete népviseletek, magyar parasztokat és felvidéki tótokat feltűntető színezett kép; a 28. füzet a Benczések cikktől egész Beresin Illésig terjed, mellékletül egy táblázat: a csibe fokozatos fejlődése a tojásban egészen kikeléséig; a 29. füzet egész Berthet Elie Bertrandig halad. Melléklete: népviseletek II. svéd mátkapárt és tiroliakat ábrázoló színezett képekkel.

Társulati Értesítő.

— Megjelent és a Szent-István-Társulat ügynökkéségében kapható:

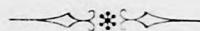
	frt	kr
Boone-Haugg, Rövid oktatás a gyónásról . . .	—	25
Philothea, vagy utmutatás az istenes életre. Irta Szalézi sz. Ferencz, ford. Haugg Leó.		
Vászonkötésben	1	20
Börkötésben	2	—
Chagrínbörkötésben, kapcsolással	3	—

Szent-István-Társulat.

K i m u t a t á s

a Sz.-István-Társulat igazgatóságához beküldött pénzekről. frt kr

Balla József alesperes, tiszánánai plébános . . .	44	10
Biloveszky Endre kassai papnöveldei tanulm. felügyelő	31	50
Verbjár Pál rozsnyói hittanár	173	19
Gyurka József jászberényi plébános	3	15
Pachmann Dániel czimzetes kanonok, ivankovói plébános	3	15
Berky József esperes csurgói plébános	25	10
Tóth Imre s.-a.-ujhelyi hitelmező	47	50

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lövész utca 13-dik szám.) — Felelős szerkesztő: **Ágoston Antal.**

Budapest. 1879. Nyomatott az Athenaeum r. társ. nyomdájában (Ferencziek tere Athenaeum-épület.)